

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Angående Retsforbundet

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1948

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Kommentar: Tale af A. Stæhr Johansen ved Diskussionsmøde med Danmarks Retsforbund i Frederikshavn og Nørre-Sundby

Relateret:

Relateret:

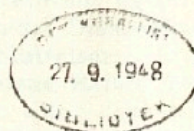
Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

ANGAAENDE RETSFORBUNDET

Tale af

A. Stæhr Johansen

ved Diskussionsmøde med Danmarks Retsforbund
i Frederikshavn og Nørre-Sundby

Det Konservative Folkeparti

1948

Bogtrykker L. Wichmann,
København A/S

Skal man i grove Træk give en Oversigt over den politiske Kamp Verden over i Dag, er den koncentreret mellem Frihed og Liberalisme paa den ene Side, Tvang og Socialisme paa den anden Side.

Naar Grænserne kan trækkes saa klart, skyldes det, at de senere Aars Politik har drejet sig om økonomiske Problemer paa en helt anden Maade end tidligere Tidens parlamentariske Forhandlinger om Forfatningspolitik og Forsvarslove. Af økonomiske Problemer var kun Skattelovene og de mere principielle Drøftelser om Told eller Frihandel Diskussionsspørgsmaal mellem de forskellige politiske Opfattelser.

Mellemkrigstidens økonomiske Kriser fremkaldte allerede store økonomiske Indgreb, men siden den anden Krigs Afslutning synes de økonomiske Problemer at skyde alle andre Spørgsmaal tilside.

I en af sine Taler siger Konservatismens store Leder Winston Churchill noget ironisk: „Nationerne er ikke interesseret i Politik, men i Økonomi.“

Den voldsomme socialistiske Bølge, der gik over Europa lige efter Krigen, synes dog nu at have kulmineret. Vejen til Venstre er afløst af Vejen mod Højre, ikke mindst paa Baggrund af den Produktionsnedgang med Fattigdom og Nød i sit Kølvan, der udvikler sig proportionelt med Socialismens Farve og Styrke i de forskellige Lande.

Socialdemokratiets Program „Fremtidens Danmark“ fremkaldte den samme Problemstilling herhjemme og blev understreget ved Kommunismens konjunkturprægede Fremgang i 1945. Ved sin landsskadelige udenrigspolitiske Holdning har Kommunismen, ligesom Nazismen i Slutningen af Trediverne, sat sig udenfor enhver Meningsudveksling, men glemmes maa det ikke i denne Forbindelse, at Socialdemokratiets politiske Maal: Samfundets Overtagelse af Produktionsmidlerne, er det samme som Kommunismens. At Partiet vil indføre Socialismen med Stemmesedlen i Haand, nævnes blot for at der ikke skal kunne opstaa den Misforstaaelse, at Socialdemokratiet skulde

være i samme „folkedemokratiske“ Østbaas som Kommunisterne. Men det økonomiske Maal er det samme.

Her i Danmark har 2 Partier, Konservative og Venstre, med Klarhed og Styrke bekæmpet Socialismen. De Radikale har i dette Forhold, som i saa mange andre været upaalidelige og lader sig kun lede af Planer om at vende tilbage til Tilstanden før Krigen, hvor de kunde udgøre et Flertal i Folketinget sammen med Socialdemokraterne. Radikalismen er til Fals for et Par Ministertaburetter.

Saa er der et fjerde Parti af dem, man med et daarligt Navn kalder for borgerlige Partier, tilbage, nemlig Danmarks Retsforbund.

Partiet har indtil sidste Rigsdagsvalg ført en Politik i delvis Ubemærkethed, men fik ved sidste Valg 95.000 Stemmer og 6 Mandater i Folketinget.

Partiets Politik har baade før og efter Valget været temmelig svingende. En nærmere Analysering af Partiets Stillingtagen til de forskellige Problemer kan bringe en ikke ringe Usikkerhed om, hvorvidt Partiet er paa den rigtige Side af den store Skillelinie. Sine Vælgere har Retsforbundet utvivlsomt hentet fra den saakaldte borgerlige Del af Befolkningen. Men fører Partiet en saadan Politik, at man med Tryghed kan regne med dem som Soldater i den Frihedens Hær, der kæmper sin livsvigtige Kamp mod Socialismens ødelæggende Ideer? Dette var Problemet, vi skulde have undersøgt og drøftet her i Aften. Men før vi gaar over til denne Analyse, vil jeg gerne have Lov til at fremsætte nogle faa aktuelle politiske Bemærkninger.

Valget i 1947 var det mest unødvendige Valg i vor parlamentariske Historie. Knud Kristensen væltede sin egen Regering ved at føre en Sydslesvig-Politik frem, som slet ikke var aktuel. Der var stort set Enighed paa Rigsdagen om Spørgsmaal af almindelig politisk Karakter. Hvad blev Resultatet af Valget?

For det første, at man i $\frac{1}{2}$ Aar standsede hele det Lovgivningsarbejde, der var nødvendigt for Genopbygningen. Vi fik en socialdemokratisk Regering, som i det store og hele har regeret videre paa det, den daværende Venstreregering havde gennemført. Ellers har Ministeriet Hedtoft holdt Ferie siden, i alt Fald er ingen af de store Lovforslag naaet frem til Afgørelse endnu. Nuværende Handelsminister Krag importerer de samme Varer, som under Venstreregeringen blev kritiseret af den daværende Kontorchef i Arbejdernes Erhvervsraad Krag.

Ganske vist forsøger Hedtoft at overbevise os om — ved sin „Hyggetale“ paa Skydebanen —, at vi alle er en Slags Liberalister. Det faktiske Forhold viser dog, at Restriktioner og Statens Indgriben i Erhvervslivet, der var en Nødvendighed under Krigen, er blevet yderligere forøget i denne Regerings Tid. Embedsmændene i Vare- og Prisdirektoratet er ved at faa en Magtstilling, der kan sidestilles med Regering og Rigsdag.

Resultatet af det unødvendige Valg i 1947 blev, at man overdrog Administrationen af Landets Økonomi til Planøkonomer, skønt disse ikke har et Flertal i Befolkningen bag sig.

Det konservative Folkeparti har siden Valget i 1947 været det førende Oppositionsparti. Partiet har ført an i Kampen mod Bemyndigelsesloven, der er noget af en Urimelighed i Efterkrigstiden. Det var det konservative Folkeparti, der væltede Alsing Andersen 3 Dage efter, at han var blevet Minister, og det var de konservative, der standsede H. C. Hansens Skattelovspolitik og først gik med til den, efter at alle aabenlyse Urimegheder var fjernet.

Det er Konservatismen, der Gang paa Gang har ført Kravet om en lige Beskatning paa Brugsforeninger og det private Erhvervsliv frem, ligesom vi har bekæmpet med Styrke de bordingske Landbrugsforslag, der i Realiteten er et Ekspropriationsindgreb af hidtil ukendte Dimensioner overfor det danske Landbrug.

Nævnes bør det ogsaa, at Kjærbøls Forslag om Opdeling af de private Lejligheder over en vis Størrelse, der vil betyde et umaadeligt Indgreb i Familielivet, har vi forsøgt at mildne og forbedre.

Venstre er blevet det store tavse Parti. Dets Opposition forekommer noget lunken. Partiet synes ikke særlig villig til at være med til at fratage Handelsministeren de store Bemyndigelser. Formodentlig ud fra den Betragtning, at Hr. Aksel Kristensen, der i Realiteten var lige saa stor Planøkonom, som mange Socialister, maaske mener, at Bemyndigelserne var rare at have, hvis han selv skulde komme til igen.

*

Disse Bemærkninger er kun fremsat, for at Forsamlingen kan forstaa, at i Kampen for Ejendomsrettens Bevarelse, for den størst mulige Frihed for Danmarks Erhvervsliv, er det konservative Folkeparti det Parti, der staar yderst i Frontlinien i sin Indsats for disse Idealer.

Derfor maa man fra konservativ Side ogsaa vurdere et Parti udfra, om dette fremmer Socialisering eller det ikke gør det, og her er det, at Retsforbundets Politik efter vor Opfattelse er farlig. Skønt man i Skrift og Tale hylder det private Erhvervslivs Handelsfrihed og alt hvad dermed følger, noget vi andre fuldt ud kan tilslutte os, er den økonomiske Politik, man tilstræber ved at indføre fuld Grundskyld, af en saadan Karakter, *at det maa betegnes som Socialisering af Jorden, hvorfor vi paa Forhaand maa melde os som Modstander.*

Retsforbundets politiske Udvikling har vist, at Partiet er startet først og fremmest som et Jordparti, idet det har været Partiets — man maa næsten kalde det — Tvangstanke at indføre fuld Grundskyld til Afløsning af alle de øvrige Skatter og Afgifter, Borgerne i Dag maa yde til den fælles Husholdning.

Hvorfor jeg bruger det maaske lidt uvenlige Udtryk „Tvangstanke“ er fordi, Retsforbundet i Diskussionsmøder altid vender tilbage til Indførelse af Grundskyld og mener, at denne Skatteform vil være Medicin for alle de Ulemper, der findes i et Samfund. Dette fremsætter man som et Postulat og argumenterer saa videre, som om dette Postulat var et Bevis. Det vil derfor først være nødvendigt at konstatere, hvad Grundskyld i Virkeligheden er.

Grundskyldstanken er den, at Jordværdien vil være stadig stigende som Følge af den forøgede Befolkningmængde, og at denne Stigning skal inkasseres af Samfundet.

Er denne Betragtning nu rigtig?

Oluf Pedersen har i sin Bog „Fuld Grundskyld i Danmark“ paavist, at Grundværdien her i Landet er vokset fra i 1908 at udgøre 3 Milliarder til ved den sidste Vurdering i 1945 at udgøre 6,7 Milliarder Kroner. Staten ejer dog en Del af denne Jord, saaledes at den Jordværdi, der er paa private Hænder, ligger paa ca. 6 Milliarder. Det vil altsaa sige, at Jordværdien her i Danmark siden 1908 er fordoblet.

Hvordan er det gaet med den øvrige Prisudvikling?

Her viser det sig, at Priserne er steget til det 3- og 4-dobbelte, hvilket betyder, at Kronens Værdi i Dag kun er mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af Værdien i 1908. Man maa derfor fastslaa, at *Jordværdien i Danmark i Dag har en mindre Indtjeningssevne, set i Forhold til Prisudviklingen, end alle andre Produktionsfaktorer i det danske Erhvervsliv.*

Derfor er Talen om Jord-Monopolisering og den umaadelige Profit fuldkommen urigtig. Naturligvis vil ingen frakende, at der, hvor der bliver oprettet nye Hovedveje, Jernbaner eller andre Trafikmidler, af enkelte Jordejere kan inkasseres en Profit. Derfor har vi ogsaa fra konservativ Side været villige til at kræve en Afgift ved Salg, hvor det er dokumenteret, at der er fremkommet en Fortjeneste, som maa siges at være samfundsskabt. Men vi benægter, at dette Spørgsmaal spiller den Rolle, som Retsforbundet vil gøre det til.

Et andet Argument, vi fra konservativ Side maa fremføre imod Tanken om Grundskyld, er dette, at ved at indføre fuld Grundskyld overgaar Jorden i Realiteten — og det er jo ogsaa Hensigten med Retsforbundets Grundskyldsforslag — til Staten, der derved bliver den egentlige Ejer af hele Danmarks Jord. Dette er Socialisering, og alene af den Grund maa vi vende os derimod. Hvilken Vægt, Socialiseringspartierne lægger paa dette Spørgsmaal, kan man se af en Udtalelse, den nuværende Undervisningsminister Hartvig Frisch fremkom med i Folketinget den 6. Februar 1947: „Jeg kan tage et Eksempel paa Socialisering. Hvis det kan lykkes i dette Samfund virkelig at faa inddraget Grundrenten, Jordrenten, vil det være en af de væsentligste Socialiseringer, der overhovedet kan tænkes gennemført“.

Hartvig Frisch har jo altid haft Evne til at fortælle, hvad Socialdemokratiet virkelig vil og mener. Vi husker jo alle Ud-

talelsen fra 1939, at „Dødsklokkerne ringer for det private Initiativ“. Han har ogsaa i dette Spørgsmaal røbet, hvor vigtigt det er for Socialiseringstilhængerne at erhverve et saa vigtigt Produktionsmiddel som Jorden. Det danske Folk maa derfor gøre sig klart, at i de Forhandlinger, der fandt Sted om en Samlingsregering efter Valget i 1947 mellem Socialdemokrater, det radikale Venstre og Retsforbundet, var det Grundskylden, der skulde være Samlingsmærket. Forhandlingerne mislykkedes, men det er dog en Kendsgerning, som man maa gøre sig klart, at Grundskyldskommissionen er nedsat, og her faar Retsforbundet, der i alle andre politiske Spørgsmaal kun spiller Statistens Rolle, en Hovedrolle som Fødselshjælper til at gennemføre Socialiseringen af den danske Jord. Til denne Reform har man, hvis det kan være en Trøst, Kommunisternes Støtte, hvilket understreger den Fare, Grundskylden udgør mod det Samfund, der eksisterer i Dag.

Det er min bestemte Opfattelse, at en hel Del af den danske Handelsstand, som i en berettiget Forbitring over Statsindgrebene overfor Handel og Produktion stemte paa Retsforbundet, ikke i deres vildeste Fantasi kunde tænke sig at medvirke til Socialiseringen af den danske Jord. Ganske vist lover Retsforbundet, at alle andre Skatter saa skal falde væk. Det er nu en Fare, der næppe vil være overhængende, naar man ved, at Socialdemokrater, Radikale og Kommunistere er Partnere til denne Reform.

For det første vil det være umuligt, hvad jeg senere skal vende tilbage til, at administrere det danske Samfund for de Midler, som Grundrenten vil indbringe. For det andet er de andre Grundskyldpartiers Stilling til Skatteproblemet her i Landet saa velkendt, at den danske Befolkning ved, at fra den Side kommer der ikke nogen Skattelettelse.

Det vil derfor kun betyde, at man vil kaste en forøget Skat over paa hele det danske Landbrug samt paa Boligen, der i Byerne vil blive ramt af denne nye Skattereform. Her behøver man jo blot at minde om, hvorledes den Bertel Dahlgaardske fælleskommunale Udligningsskat skulde betyde en Nedsættelse af de kommunale Skatter. Det blev slet ikke Virkelighed. I de allerfleste Tilfælde betød det kun en Merskat, den danske Befolkning maatte erlægge. Selvom Retsforbundet har Vilje til at afskaffe de øvrige Skatter og Afgifter, vil den Folkefrontskoalition naturligvis forhindre det, om ikke af anden Grund, end at Samfundet ikke kan administrere med det, som Jordrenten indbringer.

Det maa derfor først være en Opgave at faa konstateret, hvormeget vil den fulde Grundrente give her i Danmark?

Oluf Pedersen har i den tidligere nævnte Pjece gjort det op til at ville give 452 Mill. Kr., hvilket vil sige, at han regner med en Rentefod paa $4\frac{1}{2}\%$ samt den nuværende Beskatning af Jorden. Dog hævder Oluf Pedersen, at den skyldpligtige Grundværdi, der efter Vurderingen i 1945 er 6,28 Milliarder Kr., er

for lavt ansat, idet han mener, at Handelsværdien ligger betydelig højere. At denne Antagelse ikke kan bevises, er en anden Sag. En Vurdering maa jo altid hvile paa et Skøn, hvilket jo netop er en af Farerne ved en Skat, der ansættes efter Vurdering. Retsforbundet og Oluf Pedersen overser fuldstændig, at naar man regner med den Grundskyldværdi, som er fastlagt ved Vurderingen i 1945, *saa er det Handelsværdien af Danmarks Jord og ikke den nøgne Jords Værdi. Retsforbundet har altid hævdet, at alle de Forbedringer, der er foretaget ved den danske Jord, saasom Mergling, Dræning o. s. v., er arbejdsskabte Værdier, der skal fradrages Vurderingen.* Man kan sikkert regne med, at siden 1908 er der til Forbedringer af den danske Jord ofret omkring 1 Milliard Kr., som derfor paa Forhaand maa fradrages.

At man allerede efter de foreliggende Love har en Grundskyld at svare til saavel Stat som Kommune, som Hr. Oluf Pedersen fortsat vil opretholde for at opnaa de 452 Mill. Kr., nævnes blot for Fuldstændighedens Skyld. $4\frac{1}{2}$ % af den nuværende Handelsværdi udgør kun 282 Mill. Kr. Man kan derfor konstatere, at fuld Grundskyld her i Danmark med det nuværende Prisniveau vil indbringe omkring 250 Mill. Kr.

Hvorledes vil Retsforbundet administrere det danske Samfund, saavel Stat som Kommune, der i Øjeblikket anvender ca. 3 Milliarder Kr. til Administration af de fælles Udgifter? For at der ikke skal opstaa nogen Misforstaaelse, vil jeg dog nævne, at Retsforbundet selv har antydnet, at man foreløbig vil inkassere det man i Retsstatsterminologien kalder „Giftskatter“, d. v. s. Spiritusafgifter, Tobaksafgifter etc., der som bekendt indbringer smaa 800 Mill. Kr.

At det ganske vist strider imod Retsforbundets oprindelige Program, at alle indirekte Skatter er skadelige for Samfundets økonomiske Udvikling, vil vi være saa elskværdige at se bort fra. Vi regner derfor med 1000 Mill. Kr. til Administration af det danske Samfund, det vil altsaa sige, at man vil administrere for $\frac{1}{3}$ af det, der bruges under de nuværende Forhold.

Hvor skal man saa skære ned?

Lad os se paa de sociale Udgifter. I dette Finansaar kommer de til at ligge paa godt 1 Milliard, eller det samme som Retsforbundet faar ind i samlet Indtægt. Nu hævder Retsforbundet, og har jo ogsaa ved Afstemninger i Tinget vist det, at de sociale Udgifter er nødvendige. Jeg kan her nævne, at ved Ændringer i Indkomstskatter for Alders- og Invalidere stemte Retsforbundet sammen med Kommunisten for et Ændringsforslag, hvorefter alle Indtægter under 3.800 Kr. skulde lempes betydeligt i Skat, ligesom ved Folkeforsikringsloven, hvor Retsforbundet stemte for Forøgelse af Alders- og Invalidereudgifter sammen med Socialdemokrater, Kommunisten og Radikale for Regeringsforslaget.

Det viser en socialpolitisk Linie, der ikke vil betyde nogen Nedsættelse i Socialudgifterne. Men ikke engang til disse Udgifter er der Dækning. Vi andre maa saa spørge, hvorledes man vil betale alle de andre Udgifter, der findes i Stat og Kommune.

Lad mig her nævne de kulturelle Udgifter.

At Danmark har et saa straalende Menneskemateriale, som kan hævde sig i Konkurrencen med alle andre Nationer, skyldes det danske Undervisningsvæsen, vore Folkeskoler, Efterskoler, de højere Læreanstalter, der ganske vist tilsammen koster over 300 Mill. Kr. om Aaret. Retsforbundet hævder selv i en Programartikel i Bogen „De politiske Partier“, at Staten kun kan kræve, at Børnene skal kunne læse, skrive og regne, men at det er Forældrene, der skal afgøre og betale, hvad de skal lære af egentlige Aandsfag saasom Geografi, Historie, Matematik, Sprog o. s. v. At det vil betyde en Forringelse af hele vor Kultur, behøver man ikke at være længe om at konstatere.

Endvidere er der alle de andre offentlige Udgifter, som Forsvar, Transportmidler, herunder navnlig Retsvæsen, erhvervsøkonomiske Foranstaltninger, Kirker, Pension, Forrentning af Statsgæld o. s. v.

Jeg tror man allerede paa nuværende Tidspunkt trygt kan konstatere, at det er Utopi at ville tro, at man kan administrere Danmark for $\frac{1}{3}$ af de nuværende Statsudgifter, uden at man dermed vil skrue Uret tilbage for det danske Samfund og standse dets Trivsel og Fremgang.

Iøvrigt vilde man, hvis man indførte fuld Grundskyld til Dækning af de offentlige Udgifter, skabe det mest uretfærdige Skattesystem, der kan tænkes, idet man i Realiteten vilde vælte Skatten over paa den Trediedel af Danmarks Befolkning, der har deres Indtægter fra Jorden og Jordens Værdifrembringelser. Man vil spare de Skatteydere, der i Øjeblikket har langt de største Indtægter, og som i Dag finansierer en stor Del af de fælles Udgifter, som Staten og Kommunen administrerer. f. Eks. Skibsredere, Grosserere, Industridrivende o. a., der jo sjældent er Jordbesiddere og for de flestes Vedkommende bor i almindelige Lejligheder. Skibene repræsenterer i Øjeblikket $\frac{1}{4}$ af Danmarks Eksportindtægter, og af det Overskud, der fremkommer heraf, vilde den ringe Beskatning, de vilde komme til at betale gennem den forhøjede Husleje være yderst ringe i Forhold til det, man betaler i Dag. Eller en Fiskeeksportør, der tjener 100.000 Kr., og som bor i et lejet Husovre ved Jyllands Vestkyst — et Eksempel, der ikke er isoleret — vil efter de nuværende Skatteregler komme til at betale en Skat, der kommer til at ligge paa ca 60.000 Kr. Han vil muligvis ved Grundværdiens Indførelse faa en Huslejestigning paa nogle Hundrede Kroner og ellers iøvrigt ikke svare noget i Skat.

Enhver kan se, at det vil være en knusende Uretfærdighed, for man maa ikke glemme, at Samfundet har udviklet sig paa en saadan Maade, at de største Indtægter i Dag skabes uafhæn-

gig af Jorden. For blot 100 Aar siden var vel ca. 80 % af den Produktion, der blev frembragt i Danmark, Produkter af den danske Jord. I Dag har Jorden ikke den samme dominerende Plads i vort økonomiske System, idet det bygger paa Penge, Bygninger, Maskiner, Skibe, Transportmidler o. s. v. Kun ca. 27 % af Danmarks Befolkning er direkte knyttet til Landbrug og Skovvæsen, medens de øvrige 73 % er placeret i Erhverv, hvor det er de ovennævnte Faktorer og ikke Jorden, der spiller den afgørende Rolle.

Grundskyldreformen vil derfor betyde, at man vil være tvunget til at nedsætte alle Fællesudgifter, hvilket naturligvis rammer den økonomisk svageste Del af Befolkningen stærkest, tilligemed at Fordelingen af Skyttebyrderne bliver den mest uretfærdige, som tænkes kan.

Ved en eventuel Overgang til Grundskyld skabes der andre Vanskeligheder. Da Retsforbundet officielt holder paa Ejendomsretten, maa der naturligvis gives en Erstatning til de Ejere af Jorden, herunder Prioritetsindehavere, hvis Værdier man gennem Indførelse af fuld Grundskyld konfiskerer. Her møder Retsforbundet med et Forslag, der er et nyt Bevis paa Socialiserings-tendensen, idet man foreslaar, at disse Udgifter skal udlignes ved en Formueafgift paa 30 % een Gang for alle paa den samlede Formuemasse. Nu trøster man sig ganske vist med, at kun 38 % af den danske Befolkning har nogen Formue, men da det skal være en Formuekonfiskation, der skal gaa tilbunds, vil den ramme bl. a. de Arbejdere, der har købt deres eget Hus og i mange Aar har slidt og slæbt for at afbetale Gælden paa dette Hus. Man kan her blot se paa den Række af Smaahuse, der ligger udenomkring hver eneste af vore Provinsbyer, eller i Hovedstadsomraader som Brønshøj, Vanløse, Hvidovre o. s. v. Smaa Huse, der ligger paa en Værdi efter den sidste Vurdering af en 15—18.000 Kr., og hvor de fleste af dem har Laan op til ca. $\frac{2}{3}$ af denne Værdi. Det betyder for et saadant lille Hus, der er vurderet til 18.000 Kr., og hvor efterhaanden ved Afbetaling af Prioritetsgæld, Forbedringer af Huset, Forhøjelse af Ejendomsskyldvurderingen, Ejeren har faaet en skattepligtig Formue paa 6.000 Kr., der i mange Tilfælde i Virkeligheden er mere en Fiktion end Virkelighed; her skal en saadan Ejer af med 2.000 Kr. i Formueafgift, hvilket i de fleste Tilfælde vil vælte hans Økonomi.

Eller en Erhvervsdrivende, der ligger med et Varelager paa 30.000 Kr., skal aflevere 10.000 Kr. Enhver kan tænke sig, hvor store Vanskeligheder, Vedkommende vil komme i.

Hvorledes de store Virksomheder og de store Formueindehavere vil kunne klare Problemet — deres Penge er jo næsten alle uden Undtagelse investeret i Virksomheder af den ene eller den anden Art — er næsten umuligt at overse. Kun skal som Sammenligning nævnes, at Eengangsskatten, der jo decideret har skabt mange Vanskeligheder for de større Virksomheder, kun udgjorde $\frac{1}{15}$ af det Beløb, Retsforbundet foreslaar kon-

fiskeret. Hvis en saadan Formuekonfiskation skal gennemføres, vil det fremkalde meget store Realisationer af Formuegenstande, hvilket igen vil fremkalde Prisfald for alle Værdier, saasom Ejendomme, Obligationer, Aktier o. s. v. Hvad Virkningerne af Forslaget vil blive, kan man sige sig selv. Der vil blive Arbejdsløshed og svækket Konkurrenceevne overfor Udlandet. Det vil forhindre den livsnødvendige Rationalisering af det danske Produktionsliv, kort sagt, det vil skabe saadanne økonomiske Forviklinger, at det danske Samfund vil blive et let Offer for en kommunistisk Offensiv.

Man maa derfor forbavses over, at Folk har kunnet lade sig blænde af alle de Postulater om det Lykkesamfund, der vil opstaa ved at indføre fuld Grundskyld, naar en Analysering af Virkningerne, som jeg i Korthed her har forsøgt at vise, kun understreger, at man ikke kan lege med den danske Økonomi, uden at det vil ramme hele den danske Befolkning haardt, hvis saadanne Eksperimenter skal blive til Virkelighed.

*

Men er det da denne Grundskyld, der har faaet 95.000 Mennesker her i Landet til at stemme paa Retsforbundet? Retsforbundet maa undskylde mig, men jeg tror det ikke.

Rent bortset fra de 20—30.000 Georgister, der jo lever i en anden Verden, er der vel næppe nogen andre, der tør medvirke til Indførelse af fuld Grundskyld med Undtagelse af de Socialiseringspartier, der her ser Muligheden for at skyde en Genvej til deres Planer om Statens Overtagelse af Produktionsmidlerne. Der maa derfor være andre Forhold, der gør sig gældende, naar Retsforbundet har faaet det Antal Vælgere, de har.

Det er næppe forkert, naar man regner med, at det er Retsforbundets energiske Agitation imod Rationering, Importreguleringer og Statens Indgreb i det økonomiske Liv, der har været de medvirkende Faktorer.

Paa dette Omraade har man jo fra Retsforbundets Side arbejdet uden Hæmninger. At man ganske vist i Praksis ikke har været særlig energiske, viser bl. a. Forhandlingerne paa Rigsdagen om Fragtnævnet, hvor det eneste Parti, der vilde afskaffe dette i Øjeblikket helt unødvendige Nævn, var det konservative Folkeparti. Retsforbundet gjorde sig ikke engang den Ulejlighed at lade deres Stemme høre i Rigsdagsforhandlingerne om dette Spørgsmaal. Men naar det har drejet sig om paa Møder og under Finanslovdebatter at fremhæve, at man vil gaa ind for en øjeblikkelig Afskaffelse af alle Rationeringer, har man ikke holdt sig tilbage. Vi andre maa dog spørge, om Retsforbundet virkelig i Dag tør tage Skridtet fuldt ud?

Fra konservativ Side er vi rede til at afskaffe Varedirektoratet og Priskontrollen, saa hurtigt som det er muligt.

Det er jo ogsaa lykkedes os ved Vareforsyningsloven at faa oprettet en Friliste, der naturligvis skal gøres større og større

saa hurtigt, som det lader sig gøre. Men i Dag at gaa med til — hvor vore Valutamidler er saa smaa, som de er — at indføre Junglens Anarki, vil næppe nogen ansvarlig Politiker med Undtagelse af Retsforbundets Rigsdagsmænd gaa ind for.

Fra konservativ Side vil vi i hvert Fald arbejde for, at en Fordeling maa finde Sted af Brændsel, Bolig og Brød, saalænge der ikke er nok af disse Nødvendighedsartikler for den brede Befolkning. Man kan blot tage Brændsel, hvor vi kun importerer mellem 60—70 % af det, der skal til for at dække Behovet. Hvis man ikke her rationerede, vil det betyde, at kun de velstillede vil kunne faa Varme i deres Stuer. At vi fra vor Side er fuldstændig klar over, at det, der sinker Byggeri, Handelslivets Funktioner og mange andre Produktioner, kort sagt hele Danmarks Genopbygningsarbejde; er hele det Bureaukrati og Papirvælde, de danske Planøkonomer har gennemført. Men, hvem er det, Retsforbundet her flirter med i det politiske Arbejde? Det er jo netop disse Kredse, der vil opretholde dette System.

Jeg har allerede nævnt Grundskyldkommissionen, hvor man kan forudse, et snævert Samarbejde mellem Retsforbundet, Socialdemokrater, Radikale og Kommuniste. Endvidere kan man jo nævne, at det var alle Tidens største politiske Klovner, Hr. Tholstrup, der foreslog Socialdemokratiet paa Rigsdagen at lave 17 Mands Udvalg, hvorved Socialdemokraterne sikrede sig Formandspladsen i Udvalgene i Folketinget. Det skete ved Spørgsmaalet om Bemyndigelsesloven, hvor man til Formand fik en Socialdemokrat i Modsætning til, at man ellers kunne have faaet en Modstander af Bemyndigelsesloven, en Konservativ eller en Venstremand. Man maa derfor sige, at Retsforbundet administrerer deres frihandelsvenlige Stemmer yderst daarligt i det praktiske Arbejde. Jeg tvivler derfor ikke om, at de Handelsfolk, som sidste Gang mente, at de bedst bekæmpede Varedirektorat og Priskontrolraad ved at stemme paa Retsforbundet, at de i Dag kan se, at det var ikke nogen heldig Disposition.

Et andet Omraade, hvor Retsforbundet modarbejder det private Erhverv i Samarbejde med Socialister er i Spørgsmaalet om Brugsforeninger.

Under de Forhandlinger, der har været paa Rigsdagen om forøgede Brugsforeningskatter, stemte Retsforbundet imod den Dagsorden, der skulde skabe et Grundlag for en rimelig Beskatning. Det er atter en Vej, der peger imod Socialisme, som Retsforbundet her er kørt ind paa. I 1938 udtalte Kjærboel i en Tale for nogle Kooperationsfolk følgende: „Hvis Kooperationen stadig har den samme straalende Fremgang, maa andre Omsætningsformer vige. I Socialdemokratiets rationaliserede Samfund vil der ikke være Plads for den planløst arbejdende Erhvervsdrivende“.

At Socialdemokratiet altid har benyttet Lejligheden til at sparke til de danske Forretningsfolk og selvstændige Haandværkere, er noget vi alle har vidst; at det igennem Skattelovgivningen favoriserer Kooperationen, er ligeledes en Kendsger-

ning, det danske Erhverv er vidende om, men at Retsforbundet skulde være Fødselshjælper til denne Politik, er uforstaaeligt, naar man tænker paa Partiets Propaganda. Hvor uretfærdig den Beskatning, som Retsforbundet søger at opretholde overfor det private Erhverv, er, vil et Par enkelte Tal vise.

I det Skatteaar, der lige er udløbet, har Landets Aktieselskaber maattet betale 150 Mill. Kr. i Skat eller godt 31 %. De store privilegerede Monopolforetagender, som Brugsforeningernes Fabrikker og Virksomheder er, har betalt $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Skat eller 3 % af deres Indkomst. Dette Tal viser, hvilken urimelig Forskel, der er skattemæssigt set paa de 2 Forretningsformers Behandling fra Statens Side. Det er i Realiteten et Skatteprivilegium, man har givet Brugsforeningerne. Eller lad os nævne det, som Folketingsmand Aksel Møller fremhævede i Folketinget, at Jydsk Andels Foderstofforretning i 1944—45 havde kunnet nøjes med at betale 503 Kr. i Indkomstskat af en Fortjeneste paa 569.000 Kr. Det vilde for det private Foretagende have betydet en ca. 200.000 Kr. i Skat. I Eengangsskat klarede Jydsk Andels Foderstofforretning sig med 44.300 Kr. af en Formue paa omkring 6 Mill. Kr., medens Beløbet, hvis man fulgte Lovens Paragraf 22, burde have været 932.000 Kr.

Den private Handel ønsker ikke noget Privilegium fremfor Brugsforeningerne. Det ønsker blot en retfærdig Ligeret, saaledes at Beskatningen er ens. Vi nærer jo ikke Tvivl om, at det i Konkurrencen nok skal klare sig med Brugsforeningerne. Naar det er svært i Dag, skyldes det udelukkende den helt urimelige Uretfærdighed, man skattemæssigt set opretholder i Brugsforeningernes Favør, og paa dette Omraade er Retsforbundet sammen med Kommunisterne de ivrigste Forkæmpere for Brugsforeningsmonopoliseringen.

*

Alle de Spørgsmaal, der hidtil har været drøftet, har været af udpræget indenrigspolitisk Art, men i Dag, hvor Udenrigspolitikken har antaget saa truende Former, hvor Kommunismen er blevet Nazismens Afløser som Europas Pest, maa Danmark føre en Forsvarspolitik og en Udenrigspolitik, hvor vi sætter alle Kræfter ind paa at bevare vor Frihed, vor Selvstændighed og vort nordiske Demokrati. Ingen Indsats kan her være for stor. Det gælder vort Lands Fremtid, det gælder vore Børns Fremtid, og det er derfor vigtigt at faa klaret: Hvor er Retsforbundets Stilling til disse Problemer?

Ser man paa de Afstemninger, der har været i Folketinget og i Rigsdagens Finansudvalg angaaende Værnepligtsloven, Bemyndigelsesloven til Forsvarsministeren samt de forskellige Bevillinger til militære Kaserne, Etablissementer og lignende, hvor Partiet paa alle Omraader har stemt imod, og hvor det har givet Udtryk for en pacifistisk Indstilling, der ligger helt paa Linie med det radikale Venstre.

Hr. Folketingsmand Starcke gav ganske vist i sin Tale under Udenrigsdebatten fornylig Udtryk for en mere positiv Vilje til at kæmpe for Danmarks Selvstændighed, men at den efterfølgende Retsforbundstaler i samme Debat afsvækkede dette, viser, at Retsforbundet her som i andre Spørgsmaal søger at sprede en Taagedannelse mellem sig og Virkeligheden, der i dette Spørgsmaal er ganske forkastelig.

Det er et naturligt Spørgsmaal at stille Retsforbundet: „Hvad vil Partiet i Forsvarsspørgsmaalet?“

Svaret har deres Gerninger paa Rigsdagen vist, de er i det store og hele fuldstændig negative.

Nu bestaar et Lands Forsvar ikke alene af de militære Kampmidler. Jeg indrømmer gerne, at Landets Kultur og Traditioner har en væsentlig Indflydelse paa Modstandsviljen i en Befolkning, men glemmes maa det ikke, at hvis England og Amerika kun havde haft Kulturmidler at bekæmpe Tyskland med, havde næppe nogen vestlige Stater i Dag været frie Nationer. Overfor den østlige Fremmarch vil næppe nogen Kultur kunne hævde sig, hvis der ikke bagved staar Magtmidler af mere realistisk Art.

Paa et andet Omraade er det ogsaa nødvendigt at have den nødvendige Selvhævdelse, og det er ved Opbygningen af vort Erhvervsliv. Der maa man gøre sig klart, at gennem Kriser kan det ofte være nødvendigt at opretholde Industrier, som i visse Situationer giver Underskud, og hvor Staten maa træde til. I det hele taget er det en Ulykke for et Land, hvis de politiske Retninger fører en dogmatisk Erhvervspolitik, idet man netop paa dette Omraade maa indstille sig efter de Vilkaar, der eksisterer i den Verden, som ligger udenfor Danmark.

Det var taabeligt af Danmark efter sidste Krig at opretholde den traditionelle Frihandelspolitik, saa vi i Løbet af et Par Aar blev oversvømmet af Varer, som kom ind til Dumpingpriser og derved kastede et Par Hundrede Tusinde af danske Arbejdere paa Gaden. Tilligemed forhindrede denne Dumping Danmarks Erhvervsliv i dets naturlige Funktioner og Udvidelser. Det var en positiv Fejl, at man ikke den Gang fik en mere effektiv Beskyttelse gennemført. Ligesom det er taabeligt i Dag, hvor hele Verden lider af Vareknaphed, at dansk Købmandsskab ikke kan disponere mere frit end det kan, idet Varedirektoratet staar som en Hemsko for Importen af en Række vigtige Varer. Udvekslingsforretninger hindres ofte af Direktoratet, og i mange Tilfælde sinkes Forretningen saa meget, at Varepartiet er væk, naar Tilladelsen endelig kommer.

Er Socialdemokratiet og Venstre Partier, der gennem Tiderne har ladet sig lede af Dogmer, saa er Retsforbundet endnu værre i denne Henseende.

Naar man ser paa deres Politik i Mellemkrigsaarene, kan man roligt konstatere, at det er en Lykke for det danske Folk, at denne politiske Bevægelse ingen Indflydelse havde. Jeg behøver blot til Eksempel at nævne, hvorledes man lige før Kri-

gen og selv under Krigen misrekommanderede Glasværket i Korsør, der dog var i Stand til, da Sabotagen satte ind og forøvrigt den Dag i Dag, at forsyne det danske Marked med Glas, saaledes at det ikke er Finérplader, der forhindrer Lyset i at trænge ind i vore Butikker og Lejligheder. Det er det som bekendt i en Række af de europæiske Lande, der blev ramt af Krig og Besættelse. Eller en anden Industri, som De Danske Sukkerfabrikker, der i Begyndelsen af Trediverne var ude i enorme Vanskeligheder paa Grund af en udenlandsk Import af Rørsukker, og som, hvis Staten ikke var kommet til Hjælp, vilde have medført, at Fabrikkerne maatte have likvideret. I Løbet af Trediverne kom Fabrikkerne nogenlunde paa Fode igen, takket været Sukkerordningerne. Under Krigen, hvor Europa var afskaaret fra Import af Rørsukker, var det Danmarks vigtigste Omsætningsmiddel med Udlandet. En Række af de livsvigtige Varer, der kom her til Landet, blev betalt med Sukker, der derved med Rette fik Betegnelsen „Danmarks hvide Guld“. Forøvrigt lykkedes det, qua de høje Priser, man kunde faa paa Verdensmarkedet, i Sukkerfondet at opsamle 350 Mill. Kr., der blev anvendt til Billiggørelse af Sukkeret for den danske Forbruger, saaledes at den danske Befolkning, for hvem Sukkeret indgaar som et meget vigtigt Næringsmiddel, fik det til en Pris, der laa ca. 30 Øre pr. kg under Verdensmarkedets Pris.

At vi slap igennem Krigen i materiel Henseende saa heldigt som vi gjorde, skyldes vore Sukkerfabrikker, som Retsforbundet i Trediverne forsøgte ved direkte Forslag at likvidere. Paa samme Maade kan nævnes Støtten til B.&W., Loven om Fremme af danske Erhvervsinteresser, der i Tyverne og Trediverne har været Kautionsist for en Industrieksport paa over 400 Mill. Kr. og medført, at Danmark i Dag har en større Industrieksport, end vi vilde have haft, hvis denne Lov ikke havde været gennemført.

Derfor har man Lov til at sige, at Retsforbundets dogmatiske Politik vilde, dersom den var blevet gennemført som foreslaet i Mellemligsaarene, have betydet en uoprettelig Katastrofe for Danmark under den anden Verdenskrig.

Skal jeg derfor slutte med en Konklusion om Retsforbundets Politik udfra den Livsanskuelse, jeg repræsenterer, maa jeg konstatere, at Retsforbundet i økonomiske Spørgsmaal i Dag staar som Murbrækker for Socialisterne paa følgende Omraader:

1. ved at staa som Forsvarer af Brugsforeningsprivilegiet og derved hjælpe den Socialisme, der anvender Kooperationen som Vaaben i Kampen mod det private Erhvervsliv,
2. ved at medvirke til at arbejde for Indførelse af fuld Grundskyld, der vil medføre, at $\frac{1}{3}$ af Danmarks Produktionsapparat, nemlig Jorden, socialiseres,
3. ved at arbejde paa en Formuekonfiskation paa 30 % af alle Formuer, rammer man de Kredse i Landet, der ved Flid

og Sparsommelighed i Dag er Rygraden og Støtten i det danske Samfund, tilligemed at denne Konfiskation vil medføre et saadant Kaos i Danmarks økonomiske Liv, at Arbejdsløshed, Produktionsnedgang og Nød vil blive Resultatet,

4. ved at arbejde for i Forbindelse med de 3 første Punkter at føre en dogmatisk Handelspolitik, der uanset Vilkaarene ude omkring ogsaa i normale Tider kun vil skabe Arbejdsløshed ved, uden Hensyn til udenlandske Monopolers Indgreb paa det danske Marked og de danske Virksomheder, vil afskaffe enhver Beskyttelse af dansk Produktion.

Alle disse Forhold vil medføre i Forbindelse med de ringe Midler, Staten gennem Indførelse af fuld Grundskyld og Afskaffelse af de øvrige Skatter og Afgifter, vil faa som Hjælper, for store Dele af den danske Befolkning store sociale Konsekvenser, saa Landet vil blive en frodig Grobund for Kommunismens ødelæggende Ideer. Endvidere den negative Holdning, Partiet indtager paa det forsvarspolitiske Omraade, der betyder, at man vil lægge vore Grænser aabne militært set, er imod alt, hvad Konservatismen kæmper og arbejder for. Derfor betragter vi Retsforbundet som Murbrækkere for Socialisme og Tvang her i Landet, og derfor ønsker vi fra konservativ Side at bekæmpe det med den Styrke, vi er i Stand til at sætte ind.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk